

קרה!

בורגניים, שפכו לכיסם זרם של זהב, חיבלו חב" לה זדונית בייצור, על מנת לגרום סבל מתועב להמונים, להשניא עליהם את השלטון.

הבחירות, המאורע החשוב ביותר של הציבור הדימוקרטי, הפך לריקוד מסביב לעגל הקרח, הנמס לעיני סוג גזיר.

"בדיוק לפני הבחירות". מה קרה ב"אמת? על מי רובצת ה"אחריות? מה יצר את ה"בהלה" ההמונית?

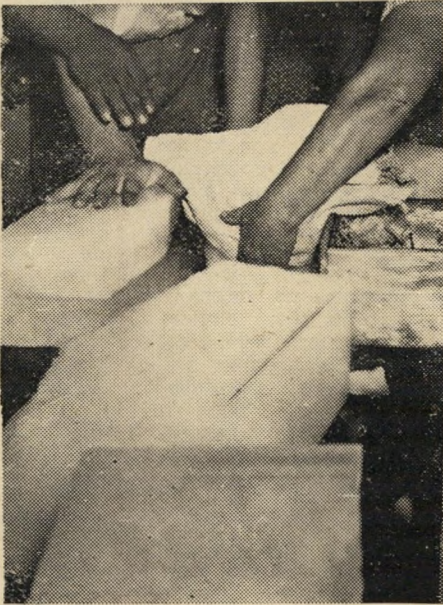
היה משהו מוזר בכל הפרשה, שלא נעלם מ"עיני איש. מדוע קרה ה"דבר "דוקא בדיוק לפני הבחירות?" מדוע לא לפני שלושה חדשים, לפני חצי שנה?

האמת הפשוטה היא שלא היה כאן שום דבר מוזר: אשם זה שקבע בחירות, מכל חזשי ה"שנה דוקא לחודש תמוז, החודש החם ביותר.

לא היה צורך בחוש נבואי מיוחד כדי לנבא מראש כי בחודש תמוז זה ירתח הקרח את המדינה. **העסק לא היה כדאי**. כי הפורענות ה"זאת, לא נפלה מן השמים. היא נוצרה אט אט, במרוצת השנים והחודשים שקדמו לה. אפשר כמעט לאמר: היא הוכנה מראש. כשקמה המדינה חיו בה כשש מאות וחמשים אלף יהודים. מאז הוכפלה האוכלוסייה. לכל זוג ידים שהושט אל גוש הקרח, נוסף זוג ידים שני. הביקוש הוכפל. היה צורך להכפיל את הייצור בארץ.

אולם בשנה האחרונה גדל הייצור המעשי ב"חדשי הקיץ רק ב-18% — מחצית ההגדלה בג"לל הרחבת המפעלים, ומחצית בגלל עבודה מאר"מצת יותר.

מדוע? איש לא דאג שיגדל. היה רק טיפול אחד ויחיד של הממשלה בכל תעשיית הקרח. ה"ממשלה קבעה את המחיר. הוא היה מחויב כך שלא השאיר אפשרות להרויח רווחים ניכרים.

מדוע נרצה הטרגדיה הקרה בחודש הבחירות דוקא?

תועבת בגדה באזרה, הקריבה את צרכיו החיו"ניים ביותר. פקידונים שהצטיירו במקרים חש"מליים, האצים מן המשרד אל הבית בקרייזלרים מהודרים, המצפפים על דאגות האדם הקטן, הם האשמים. הנשים המדוכאות, חסרות הישע, שטר"פות היזעה ואדומות העיניים, הקשיבו התרתחו. קולות שעוד שבוע לפני כן היו בטוחים למפל"גות הממשלה הקודמת, נפלו לגרתיקי האופוזי"ציה.

במפקדות הבחירות של מפא"י גברה העצבנות. איש לא לקח בחשבון את התופעה הצדדית ה"זאת, שלבשה פתאום ממדים של טרגדיה לאר"מית איימה ליהפך שואה לאומית. מכונת התעמולה הנגדית החלה נעה, תחילה בלחש, אחר"כ בקול"רם. מעל עמודי דבר היד"הרה ההאשמה, גולתה המזימה השחורה, מזימת הענק שהחלה מזכירה את הקשר המפורסם של זקני ציון: טיפוסים אפלים, באי"כ מפלגות מסוימות, הסתודדו עם בעלי בתי החרושת (ה)

ההיסטריה ההמונית הגיעה לשיאה. אלפים עמדו בתור, גברים מיר"אשים, נשים ממרות בבכי, ילדים שבילו את ימי חופשתם בפתחי בתי החרושת, ברדיפה אחרי העגלות החמקניות.

במשך חודש ימים — החודש בו הוכרע גור"לה של הממשלה החד"שה שתשלוט במדינה — לא התעניין איש בכל"לה, בצבא, בפוליטיקה. מלאי חרדה, יאוש, תק"וה, מרירות סגרו ההמ"נים לשליט העליון: או"תו גוש לבן של מים קפואים, המיוצר תוך"שעות מעטות, שחומר"הגלם שלו אפסי.

ליד התורים האינסור"פיים, שהארץ לא ראתה עוד כדוגמתם, עמדו מ"כוניות הרמקולים, הטי"חוא האשמות, הרתיחו אם"הרם.

מי אשם? **מזימה של זקני ציון**. צעק הרמקול: **מפא"י! הממשלה ה"תועבת בגדה באזרה, הקריבה את צרכיו החיוניים ביותר. פקידונים שהצטיירו במקרים חש"מליים, האצים מן המשרד אל הבית בקרייזלרים מהודרים, המצפפים על דאגות האדם הקטן, הם האשמים. הנשים המדוכאות, חסרות הישע, שטר"פות היזעה ואדומות העיניים, הקשיבו התרתחו. קולות שעוד שבוע לפני כן היו בטוחים למפל"גות הממשלה הקודמת, נפלו לגרתיקי האופוזי"ציה.**

